

עון הכפר

נצמאות 2020 !

היליון 87
אפריל 2020

תוכן עניינים

עמוד		
3	יורם קליינר	משולחן היו"ר
4		אירועי יום הזיכרון ויום העצמאות
5		קיר הנופלים
7	יורם קליינר	אמנת בית הכנסת
8	רוני בירם	אמנת בית הכנסת
9		האמנה החתומה
11	יוסי שוסמן	עדכון תשתיות
13	הדס אביסדרס	טנא הילודים
14	לילי עוזיאל	פעילות הספריה בתקופת הקורונה
15	ענת קבילי	עדכונים מבררכת השחייה
16	רמי ליפמן	מחשבים בימי קורונה
17	שגיב בן יקיר	חיות מחמד בעידן הקורונה
18	מרים לוטם	אשרי, סגר לי
19	יעל ליפמן	קורונה – חולה מספר 230
25	לילי עוזיאל	ייעוץ הנקה בתקופת הקורונה
26	מיכל פלג ירושלמי	פו הדב - תובנות לתקופת הקורונה
28	אלונה אוגושביץ	הגיגים בצל קורונה
29	ישראל שוץ	מפנקסו של חזן בית הכנסת
30	אוריאל פרידמן	גשם גשם.....
31	ניב לסקי ושי לנגליב	עדכון נוער
33	אסנת שירן	הבזקים מהעבר
36	דב זהר	נופי רמות השבים

הפקה, עריכה לשונית ועיצוב גרפי : גונן ישר ואריאלה גסמן

משולחן היו"ר

לשלי רמות השבים לשלם רה,

ימים קשים ולא פשוטים עוברים עלינו. ימים של בידוד, דאגה וחוסר ודאות. נגיף הקורונה נחת עלינו כרעם ביום בהיר ושיבש את שגרת החיים של כולנו ובעיקר את היכולת שלנו להיות יחד.

כל זה קרה בתקופה של חגים ואירועים חשובים בחיינו - פסח, יום השואה, יום הזיכרון ויום העצמאות. אירועים שהם גורם מזמן להיות יחד כמשפחה וכקהילה.

למרות זאת, ועד היישוב וצוות העובדים מקדישים מחשבה כיצד להתמודד עם המציאות החדשה ולהקל במקצת על חיי התושבים ובמיוחד על ציבור הוותיקים ביישוב.

להלן מספר פעילויות שבצענו בשבועות האחרונים:

- א. ותיקי היישוב קיבלו מהוועד שי שכלל סלסלת ביצים שנתרמה ע"י אגודת אל-על, שני זרי פרחים וצנצנת דבש. השי חולק ע"י הנוער.
- ב. כל הוותיקים מגיל 75 ומעלה קבלו מסכות פנים תקניות. המסכות שהתקבלו מהמועצה חולקו ע"י מתנדבים מהיישוב.
- ג. הוועד רכש דרך המועצה מאות מסכות תקניות שניתן לרכוש אותן במחיר מוזל במזכירות.
- ד. עקב מצוקת הביצים לפני חג הפסח וכדי להקל על התושבים, רכש הוועד 200 מגשי ביצים למכירה מיוחדת במשרדי הוועד רק לתושבי היישוב עם עדיפות לתושבים הוותיקים.
- ה. עובדי הוועד וצוות מתנדבים יצרו קשר עם כל התושבים הוותיקים על מנת לוודא אם יש צורך בעזרה ובתמיכה כלשהי.

בנוסף המשיכו חלק מהוועדות, בהתאם לנסיבות, לפעול.

ועדת הנוער ממשיכה להפעיל את תנועת הנוער בתנאים האפשריים, כולל את ההכנות ליום השואה ועל כך תודה לחברי הוועדה בראשות מירב ברזילי ואבי שכטר.

ועדת התשתיות ממשיכה לטפל בעבודות הקרצוף והריבוד של חלק מכבישי היישוב העומדים בפני סיום ועל כך תודות ליוסי שוסמן, לאורלי ולתושבים שייצגו את דיירי הרחובות.

אני כולי תקווה שהימים הקשים העוברים על כולנו יחלפו במהרה וכולנו נוכל לחזור לשגרה ברוכה בריאים ושלמים.

אני רוצה להודות במיוחד לצוות עובדי הוועד, אורלי ואריאלה וכן לצוות הטכני משה ומחמוד, שממשיכים להפעיל ולפתוח יום יום את משרדי הוועד וממשיכים לספק את כל השירותים החיוניים ביישוב.

דרכת דריאת טודה לשלם
יורם קליינ

אירועי יום הזיכרון ויום העצמאות

עלדים יקרים,

בעקבות מגפת הקורונה והאיסור על עריכת טקסים והתקהלויות, לא יתקיים השנה טקס יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל במתכונת הרגילה.

לציון יום הזיכרון אנו נצלם מבעוד מועד את הטקס ונשדר אותו בערב יום הזיכרון, יום ב' 27/4/2020 כדי שכל התושבים ואורחים המגיעים באופן קבוע לטקס יוכלו לצפות בו והוא ישודר בפייסבוק וביוטיוב.

השידור יחל בשעה 19:30 עם שירי זיכרון.

ביום ראשון, 26/4/2020 נעביר באופן מסודר, במיילים ובווטסאפ, את הקישורים לשני ערוצי השידור.

לצערנו לא נוכל להקים את קיר ההנצחה המוקם מידי שנה על קיר בית העם ולכן בחרנו להעלות זאת בעלון

חגיגות יום העצמאות המסורתיות לא תתקיימנה.

"קיר הנופלים"

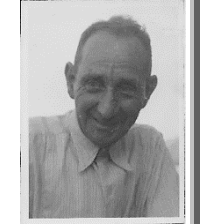
דוד טור שלום (ט"ש) ז"ל

דוד, בן ציפורה ואליעזר טור שלום (ט"ש), אח לדליה. נולד בליטא ב-כ"ח באייר תרפ"ח, 18 במאי 1928. עלה ארצה עם הוריו ב-1932, המשפחה התיישבה בכפר סבא ומאוחר יותר הצטרפה לרמות השבים.
נפל ב- ה' בשבט תש"ח, 16 בינואר 1948, עם 'מחלקת הלי"ה', בדרכם להגיש עזרה לגוש עציון הנצור. הנופלים נקברו תחילה בגוש עציון וביום כ"ה בחשוון תש"ט, 17 בנובמבר 1949, הועברו למנוחת- עולמים בקבר-אחים בבית-הקברות הצבאי בהר-הרצל בירושלים.

מקס גוטמן ז"ל

מקס, בן נתן ויולי גוטמן, נשוי להלנה ואב לארנסט.
נולד ב-כ"ח באב תרמ"ט 25 באוגוסט 1889 בצ'נדורף גרמניה.
המשפחה עלתה לארץ בשנת 1938 ולאחר שנה הצטרפה לרמות השבים.
נפל בהגנת הכפר ב- ב-2 במאי 1948.
נקבר ברמות השבים

יוסף קלימן ז"ל

יוסף (פריץ), בנם של טרודה ואמיל קלימן, אח לעמנואל, נשוי לשולמית ואב לאסנת.
נולד ב-כ"ט תמוז, תרע"ד, 23 ביולי 1914 בברלין.
עלה לארץ עם קבוצת ההכשרה שלו ב-1934.
נפל בהגנה על עין גב בבלימת ההתקפה הסורית ב-ד' סיוון תש"ח, 11 ביוני 1948.
נקבר בבית העלמין בעין גב

אהוד קרון ז"ל

אהוד (הרברט), בנם של יהודית ומאיר קרון,
נולד ב-י"ח ניסן, תרפ"ט, 28 באפריל 1929 בגרמניה.
עלה עם משפחתו, שהצטרפה לרמות השבים בשנת 1933
נפל ב- ה' תמוז, תש"ח, 12 ביולי 1948, בדרך לכיבוש רמלה.
הובא לקבורה זמנית בבן שמן ובשנת 1951 הועבר למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי בנחלת יצחק

יוסף סלוסצבר ז"ל

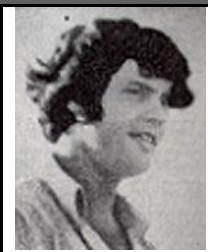
יוסף (יוסי), בנם של קטה וקורט סלוסצבר,
נולד ב-י"ז בסיוון תרפ"ה, 9 ביוני 1925, בעיר קניגסברג, גרמניה.
עלה עם הוריו בשנת 1933 והמשפחה הצטרפה לרמות השבים.
נפל ב- ט' באב תש"ח, 14 באוגוסט 1948, בקרב על ביר- עדאס בסביבות כפר- סבא. נקבר בבית העלמין הצבאי בנתניה

רפאל (רפי) גינצבורג ז"ל

רפאל, בן לודוויג וגרטרווד גינצבורג, אח לתרצה ובני.
נולד ביום י"ג אדר תרפ"ג, 9 מרס 1925, בפרנקפורט ע"נ מיין, גרמניה.
המשפחה עלתה לארץ ב-1933 והצטרפה לרמות השבים.
נפל ביום י"ד בתשרי תש"ט, 17 אוקטובר 1948, בקרב על טריז בית חנון במלחמת העצמאות.
נקבר בבית העלמין בבית קשת.

גדי מוזס ז"ל

גדי, בנם של מרגוט וקורט מוזס.
נולד ב- ט"ז באדר תשי"ב – 13 במרץ 1952 בירושלים.
נפל ב-י"ח בתשרי תשל"ד, 14 באוקטובר 1973 בקרב במוצב 'טלוויזיה'.
נקבר ברמות השבים.

גדעון (גידי) קין ז"ל

גידי, בנם של אלישבע ז"ל ורולף (רענן) קין, אחיהם של זאב ז"ל, ענת, יואב ואמיר, נשוי
לטליה ואב לעפרה ואבנר.
נולד ב- י"ב תמוז תשי"ד, 3 ביולי 1944.
נפל ב-י"ט תשרי תשל"ד, 15 באוקטובר 1973, בקרבות רמת הגולן במלחמת יום כיפור.
נקבר ברמות השבים

איתי אייל ז"ל

איתי בן משה ויעל איל, אח צעיר לאסף
נולד ב- י"ב ניסן תשכ"ה, 14 באפריל 1965 ברמות השבים
נפל ב-י"ז אלול תשמ"ה, 3 בספטמבר 1985 בעת פעילות בבקעת סיירים
נקבר ברמות השבים

אמיר וייסמן ז"ל

בן יורם וזיוה, אח בכור לירון וגידי, בעל למיכל ואבא לגל, עומר ואביה.
נולד ב- י"ג כסלו תשכ"ו בהולנד 7.12.1965
את שירותו הצבאי עשה כטייס מסוקי קרב בחיל האוויר. לאחר שירות צבאי של שנה, גויס
למשטרת ישראל בתור טייס ביחידה האווירית 12
נפטר עקב מחלה קשה בשנת 2002 היה בן 42 במוותו

נמרוד הלל ז"ל

נמרוד בן חווה ומיכאל הלל, אח לרחל חגי וערן. נשוי לאופירה ואב ליסמין, אבינועם, הדס
וספיר.
נולד ב- ט"ז באב תשכ"ד, 25 ביולי 1964, בבת-ים.
נפל ב- ט"ז באב תשס"ו, 10 אוגוסט 2006, בקרב לבונה בדרום לבנון.
נקבר בראש העין

נדב רוטנברג ז"ל

נדב בן יהודית ודרור רוטנברג, אח לנעמה, ארז ואלון.
נולד ב-י' סיוון תשי"ג, 3 ביוני 1990 ברמות השבים
נפל ב- ג' שבט תשע"ה, 7 בינואר 2011, בקרב נגד מחבלים ברצועת עזה
נקבר ברמות השבים

אמנת בית הכנסת

למשלים שלום רב,

בשנים האחרונות, לצערי הרב, נוצרה ביישוב מחלוקת קשה וקרע ביחסים בין הציבור החילוני לציבור הדתי, בעיקר סביב סוגיית הקמת בית כנסת ביישוב, גודלו ואופיו. מחלוקת זו פגעה קשה במרקם החיים המשותפים ביישוב ובאווירת הקהילה שלנו.

הוועד הנוכחי החליט, כמשימה מרכזית בפעילותו, לנסות ולאחות את הקרע ולקדם את הקמת בית הכנסת, בהתאם להחלטת הוועד הקודם.

לשם כך הוקם פורום הידברות משותף לכל הצדדים. הפורום קיים מספר דיונים שבהם הועלו מחשבות ורעיונות כיצד לשנות את המציאות ולגשר בין הצדדים. מתוך הפורום הקמתי ועדה מצומצמת שכללה יחד איתי את החברים שלמה נמרודי, יוסי שוסמן, רוני בירם וישראל שוויץ.

הוועדה ישבה שעות רבות על המדוכה ולבסוף הוכן מסמך אמנה שמגדיר את מערכת היחסים בין הצדדים השונים ובעיקר את מסגרת הפעילות של בית הכנסת שאמור לקום ביישוב. האמנה הובאה לדיון בוועד ולאחר אישור היועץ המשפטי, אושרה בישיבת הוועד מיום 01.03.2020 מה שמקנה לה תוקף של נוהל המוצג כאן בפניכם.

אני רואה חשיבות גדולה בכך שהפורום שכלל נציגים מכל הקצוות של הסכסוך הצליח להגיע להבנה ולהסכים על כל העקרונות המוגדרים באמנה וזאת כדי ליצור חיים משותפים של תושבים חילוניים, מסורתיים ודתיים.

אני תקווה שהאווירה הטובה שנוצרה ובעיקר המסמך שנחתם, יהוו את סיום הסכסוך שאותו חווינו בשנים האחרונות והעקרונות הכתובים באמנה ייושמו לרווחת כל התושבים.

אני רוצה להודות לכל חברי הפורום ובעיקר לחברי הוועדה המצומצמת, שעמלו וטרחו ולחברי הוועד שנתנו את הגיבוי.

שלום
יורם קליינר

אמת בית הכנסת

יוני דירס

בשנים האחרונות היה בית הכנסת עניין שנוי במחלוקת בכפר.

עם כניסתו של יורם קליינר לתפקיד ראש הוועד, הוא היה נחוש לגבש הסכמה למחלוקת זו, הסכמה שרוב תושבי הכפר, חילוניים, דתיים ומסורתיים יוכלו לחיות עמה בשלום.

בתחילה יורם זימן מספר פגישות בפורום גדול יחסית שבהן נכחו חברי ועד, תושבים ונציגות ממתפללי בית הכנסת. המפגשים לא היו פשוטים ומשקעי העבר השפיעו על הדיון. לעיתים היה נראה כי הפער בין הצדדים גדול ואינו ניתן לגישור. בזכות נכונות הצדדים ורצון טוב, נעשו המפגשים באווירה טובה ונדונו בהם נושאים רבים.

בהמשך, בצוות מצומצם יותר שכלל את יורם קליינר, שלמה נמרודי, יוסי שוסמן, ישראל שוץ ואותי, התחלנו לנסח מסמך הסכמות ("אמנה") שעסק באופן פעולתו של בית כנסת. נגענו בכל הנושאים הרלוונטיים לעניין, החלפנו מספר טיוטות, נפגשנו מספר פעמים, התווכחנו ברוח טובה ולבסוף הגענו למסמך המוסכם.

ההסכם שאליו הגענו הינו הישג חשוב לכפר. בהסכם זה גברו השכל הישר ויחסי שכנות טובים על פחדים וחששות. ההסכמה שאליה הגענו היא אף דוגמה ליישובים אחרים בארץ המתמודדים עם סוגיה דומה. הוכחנו שרוב המחבר על המפלג וניהול פעילות דתית לטובת כלל תושבי הכפר הוא דבר רצוי, אפשרי ואף יכול להתקיים לצד פעילויות קהילתיות אחרות, וזאת מבלי לפגוע באופיו החילוני של היישוב.

בית הכנסת נועד להיות בית לכלל תושבי הכפר, בית שיוכלו להרגיש בו בנוח כאשר יגיעו אליו אם בימי שבת וחג ואם באירועים משפחתיים. חשוב שבית הכנסת יוקם על בסיס של קבלה והסכמה של רוב התושבים ואני שמח שהייתה לי הזכות להיות שותף לתהליך זה.

אני מודה לראש הוועד יורם קליינר שבזכות הנהגתו ורוחו הטובה זכינו להגיע להסכמה בכפר על בניית בית כנסת ואופן הניהול שלו. אני רוצה גם להודות לשותפי לניסוח האמנה - שלמה נמרודי, יוסי שוסמן וישראל שוץ שלכל אחד מהם היה משקל סגולי רב בהגעה למסמך ההסכמות – "האמנה".

01 במרץ 2020

נוהל (אמנה) לניהול בית הכנסת

1. **בית כנסת לעניין נוהל זה הינו בית כנסת שייבנה ברמות השבים במבנה ייחודי לצורך כך. למען הסר ספק אין הנהל חל על השימוש ב"בית העם" כבית כנסת. כל עוד לא הוקם בית כנסת במבנה יעודי לשם כך, ימשיך בית העם לשמש כבית כנסת בהתאם לסטטוס קו המתקיים היום.**
2. אופיה של רמות השבים הינו "אופי" חילוני וכל תושבי הכפר וכן מתפללי בית הכנסת (בין אם הם תושבי רמות השבים ובין אם לאו) מחויבים לשמר על הצביון הנוכחי של הכפר.
3. תושבי רמות השבים וכן מתפללי בית הכנסת (בין אם הם תושבי רמות השבים ובין אם לאו) מכבדים את אמונותיהם ואורחות חייהם של התושבים המרכיבים את קהילת רמות השבים ופועלים לביסוסה של חברה סבלנית וסובלנית שבה ימצא כל אחד מן התושבים את מקומו.
4. תושבי רמות השבים וכן מתפללי בית הכנסת הינם נגד כפיה מכל סוג שהוא.
5. תושבי רמות השבים וכן מתפללי בית הכנסת מאמינים בהידברות ובחיים בצוותא בין חילונים לדתיים ומתחייבים לקדם מטרות משותפות מתוך הבנה שיש בינו מין המשותף.
6. בית הכנסת ברמות השבים מיועד לתושבי הכפר, ויקיים שגרת תפילות, קידושים (שאינם סעודות) ואירועי תרבות יהודיים לאלו החפצים בכך מתושבי הכפר.
7. בית הכנסת יישמר את צביון התפילה האורתודוקסי ויכלול הפרדה מכבדת ושיוויונית בין גברים לנשים כפי הנהוג בבית העם.
8. על פעילות בית הכנסת ברוח נוהל (אמנה) זה, תפקח "ועדת דת" אשר תמונה ע"י ועד היישוב (כמו כל ועדת משנה של ועד היישוב) תורכב מ-5 חברים. מתוכם שלושה נציגי הוועד המקומי ושניים מתוך המתפללים הקבועים שהינם תושבי רמות השבים בהמלצת נציגי המתפללים (ככל ויקבעו כאמור בסעיף 9 להלן).
9. המתפללים הקבועים (כהגדרתם להלן) רשאים לבחור נציגות מטעמם, עד שלשה נציגים תושבי רמות השבים, אשר ייצגו אותם מול ועדת הדת (להלן: "נציגי המתפללים")
- מתפלל קבוע יוגדר כמי ששילם לפחות במשך 6 חודשים את "דמי החבר החודשיים" (נכון לכתיבת נוהל זה 100 ש"ח לחודש).
10. נציגי המתפללים יעבדו מול ועדת הדת לצורך ניהול הפעילות השוטפת של בית הכנסת.
11. שינוי במיני רב בית הכנסת יעשה אך ורק בהסכמה בין ועדת הדת לנציגי המתפללים.
12. תושבי רמות השבים המעוניינים לבצע טכסי תפילה הקשורים לארועים משפחתיים (כמפורט בסעיף 13) בסגנון אחר (קונסרבטיבי או רפורמי) יוכלו לבצע זאת אחרי או לפני שעות התפילה הקבועות בתיאום עם נציגי המתפללים ובאישור וועדת הדת, כל זאת תוך שמירה על קדושת בית הכנסת.

(Handwritten signatures and notes in blue ink)

13. בבית הכנסת יכולים להיערך בסמוך לתפילות קידושים הקשורים לאירועים משפחתיים, למשל בר או בת מצווה ושבת חתן. תושבי רמות השבים זכאים לערוך קידוש הקשור לאירוע משפחתי ללא תשלום, אך נדרשים להירשם מראש במזכירות היישוב בהתראה מספקת מראש.
14. למתפללים הקבועים אשר אינם תושבי רמות השבים יתאפשר לערוך קידוש הקשור לאירוע משפחתי בבית הכנסת כמו לכל תושבי הכפר.
15. אזרחים שאינם תושבי היישוב ואינם מתפללים קבועים יוכלו לערוך את הקידושים בתנאי שאושר מראש על ידי ועדת דת ובכפוף לתשלום שייקבע לכך מראש ע"י ועדת דת.
16. הקהל הפוקד את בית הכנסת לצורך תפילות יהיה ברובו (קרי < 50%) מורכב מתושבי רמות השבים ומיעוטו בלבד של אזרחים. מחובתם של נציגי המתפללים להקפיד על כך.
17. נציגי המתפללים יעבירו מעת לעת, על פי בקשת ועדת הדת, את רשימת המתפללים הקבועים (מתושבי רמות השבים ואחרים).
18. נציגי המתפללים לא יפרסמו באופן פומבי אירועים אשר יתקיימו בבית הכנסת, למעט לתושבי רמות השבים.
19. המבנה החדש של בית הכנסת (וכל תכולתו) יהיה בבעלות הוועד המקומי. מעבר לתקציב משרד הדתות ותקציב של המועצה האזורית דרום השרון, המתפללים ונציגי המתפללים יגייסו את הכספים שיידרשו לצורך השלמת הבנייה וריהוט בית הכנסת. הכספים יגויסו באמצעות תרומות. כל מי שמעוניין לתרום מימון או ציוד לטובת בית הכנסת יצטרך לקבל אישור מראש של הוועד ובכפוף לחתימה על כתב ויתור על זכויותיו בגין התרומה. התרומות יעשו על פי מהלי מועצת דרום השרון.
20. תקציב התפעול של בית הכנסת יגיע ברובו מהמשתתפים הקבועים של בית הכנסת ומקצתו מהוועד המקומי במסגרת הקצאה שנתית. באחריות נציגי המתפללים יהיה לגבות את דמי החבר החודשיים מהמתפללים. הערה שימו לב שכאן הנסתר רב מהגלוי. אין אפשרות לקחת כסף ממתפלל אלא אם מישהו רוצה/מסכים לשלם.

21. כל אי הסכמה ביישום המהל תידון בוועדת הדת.

נציג היישוב במועצה נציגי הוועד נציגי המתפללים

עדכון תשתיות אפריל 2020

יוסי ראמן

פרויקט חידוש הכבישים

פרויקט הדגל לשנה זו הוא חידוש הכבישים. חלק משמעותי של הפרויקט כבר הושלם, כולל הרחבות הברושים (מצומת בית העם לדרום מערב), התות, השקד, הכרם ומשאבים. ברחוב האלוני השלמנו את אבני השפה וריצוף המדרכה, אך עבודות האספלט מתעכבות בשל הצורך להעתיק עמוד בזק שנמצא על תוואי הכביש. בשבוע זה אמורות להתחיל העבודות בסמטת החצב ובסמטת אל על.

העבודות מבוצעות עד כה לשביעות רצוננו, הן מבחינת האיכות והנראות של התוצאה הסופית, והן מבחינת העמידה בלוחות הזמנים ובתקציב. גם התגובות המתקבלות מהתושבים תומכות מאוד, ועל כן אנחנו שמחים. פה ושם ישנן בעיות נקודתיות שדורשות טיפול, ואנחנו פונים אליכם בבקשה שתדווחו למזכירות במקרה ואתם נתקלים בכל עניין מסוג זה.

רחוב השקד

רחובות הברושים והתות

רחוב הכרם

אם לא יחולו עיכובים בשל מצב החירום, הפרויקט אמור להסתיים עד סוף חודש מאי, בהתאם ללוחות הזמנים המקוריים.

ביקור וסיור מהנדס המועצה

ביום ב' השבוע אירחנו את מהנדס המועצה, אמיר כהן, לפגישה וסיור ביישוב. אמיר נכנס לתפקידו לפני כחצי שנה, וזו הפעם הראשונה שבה הוא מבקר אצלנו. הנושאים שנדונו בפגישה:

- **חיבור הביוב של הצד המערבי** – לאחר אישור של רשות המים לפני כחודשיים למעבר דרך חלקה פרטית בהוד השרון, יש צורך לקבל את אישור חברת נתיבי ישראל (נת"י) לקדיחה מתחת לכביש 4. אמיר עדכן אותנו שכל המסמכים הדרושים לקבלת האישור כבר הוגשו, והבטיח לא להרפות מהלחץ עד קבלת האישור שמיד לאחריו הקבלן שכבר זכה במכרז יוכל להתחיל בעבודות להשלמת הפרויקט.

○ **רחוב הלימון** – אמיר עדכן שהתכנון ממשיך להתקדם, וגזברות המועצה התחילה לבחון מקורות תקציביים לביצוע הפרויקט. אמרנו לאמיר שוועד רמות השבים יממן את שליש מתוך תקציב הפרויקט (שאר ה- 2/3 הם של כפר מלל) מתוך עודפים שנצברו בעבר מתוך התקציב השוטף, ולפיכך אנחנו רוצים להשלים את התכניות ולצאת לביצוע בהקדם האפשרי.

○ **שכונת התרנגול** – פתרון בעיית כביש הכניסה לשכונה והכבישים הפנימיים כרוך בטיפול במספר סוגיות: משפטית, תכנונית, הנדסית ותקציבית. אמיר עדכן על כך שהגורמים השונים במועצה ממשיכים לטפל בכל ההיבטים, אבל לצערנו לא שמענו על התקדמות ממשית. ביקשנו מאמיר להמשיך לקדם את כל ההיבטים במהירות האפשרית ללא התניה במציאת מקורות תקציביים, שאותם ניתן יהיה לאתר בהמשך.

הסיור שבוצע בהמשך לפגישה אפשר למהנדס המועצה לחוות באופן בלתי אמצעי את הבעייתיות של רמת התשתיות בכל הנושאים שנדונו. בנוסף, הראינו לו את התוצר של הכבישים שחודשו לאחרונה, לעומת למשל רחוב האלונים בו האספלט עדיין לא חודש. קיבלנו מאמיר חיזוק חיובי מאוד על התוצאה של פרויקט חידוש הכבישים ועל יכולתנו לנהל את הקבלן כדי להגיע לתוצאה כזאת בתקציב יחסית מצומצם.

נמשיך כמובן לפעול מול המהנדס ושאר הגורמים הרלוונטיים במועצה כדי לקדם ולפתור את כל נושאי התשתית הנדרשים, במהירות האפשרית.

טנא היודים

הזס אָדיסצריס

אומנם לאחרונה כולנו היינו טרודים בקורונה,
אבל הלידות ממשיכות להתקיים –
ואנו מברכים על כך.

כמו בכל שנה, נפרסם בעלון של חג השבועות את המידע
על כל תינוקות הכפר שנולדו בשנה האחרונה.
אנו מבקשים מכל משפחה צעירה שגרה בכפר,
שנולד או נולדה לה תינוק או תינוקת מאז חג שבועות הקודם,
לשלוח אלינו את החומר הבא:
תמונה בצירוף כמה מילים עליו/ה, מתקופת חייו,
מקומו במשפחה וכל פרט משמעותי –
כולנו רוצים להכירו.

את החומר יש לשלוח לכתובת המייל של העלון או
לכתובת המייל של המזכירות עד 20.5.2020.

לשאלות הבהרה אפשר לפנות להדס, 050-6223492.

על פעילות הספרייה בתקופת הקורונה

לילי מציאס

זה לא כל-כך נעים לראות גן סגור
 וגן-שעשועים נטוש
 ומגרש עזוב...

כמו מקומות אהובים רבים מספור, גם הספרייה החביבה שלנו נותרה מיותרת תחת איום הקורונה. מיותרת וחשוכה... עד שחלה תפנית מעניינת בעלילה:

חברתי היקרה מיכל כספי שפירא, מהצוות הנפלא של מתנדבי הספרייה, הציעה תכנית שהיא בבחינת "מכונת הנשמה" ללבה של הספרייה וללב הקוראים:

היא תקבל בקשות מקוראים בוואטסאפ, תגיע לספרייה, תבדוק אם הספר נמצא ואם כן – היא תביא את הספר לקוראים כדי שלא יעברו על הגבלת 100 המטרים.

הציעה ועם קבלת אישור הוועד המקומי - כך גם עשתה: הביאה לבני נוער ספרים כדי שיוכלו להתקדם במטלות קריאה שקיבלו מבית הספר, הביאה ספרים לכל מי שרצו למלא את זמנם בקריאה מצעיר ועד קשישה, הביאה ספרי ילדים לסבתא שנוהגת כעת לקרוא סיפורים לנכדיה בשיחות וידאו ונענתה בהוקרת תודה מרגשת ממקבלי הספרים.

מיכל – עשית מעשה קהילתי גדול ומלא נשמה.

ואתם הקוראים – מוזמנים לעקוב אחרי הספרייה בפייסבוק (בדף הישוב ובדף "הספרייה רמות השבים") וכן בהודעות הוועד המקומי שמפיצה אריאלה. כך תוכלו לדעת מתי שוב ניתן יהיה להזמין "מישלוחה" מהספרייה ואיך (לפי עדכוני ההנחיות לציבור).

אני מקווה שבקרוב נוכל לחזור לשגרת חיים תקינה (גם אם קצת שונה) וכחלק ממנה – גם לחדש את הפעילות הסדירה של הספרייה.

דריאת טודה לטלנו,
 דלמי ודלמי כל צות הספרייה המסור והנהדר.

מחשבות ועדכונים מבריכת השחייה

מתקדילי

תושבים יקרים שלום רב,

משבר הקורונה תפס אותנו בעיצומן של עבודות שיפוץ ופיתוח במתחם הבריכה, שנשלמת בימים אלה, לקראת פתיחת העונה, שהייתה אמורה להתרחש ביום העצמאות הקרוב, בשבוע הבא. בשבת הקרובה, היה מתוכנן אירוע הפתיחה לתושבי רמות השבים בלבד, כחלק ממסורת שהנהגנו בשנה שעברה. צוות העובדים בראשותו של מיכאל כבר ערוך, מוכן ונרגש לקראת פתיחת העונה במתחם המשופץ והמשודרג. גם שי וצוות המזנון כבר התכוננו לקבל את פני הבאים במתחם המשודרג, עם ריהוט חדש ותפריט מחודש. פינות המתקנים והמשחקים המחודשות, לקטנים ולגדולים, מחכות בקוצר רוח למשתמשים. כל זה יצטרך לחכות, לצערנו, למועד אחר שבו יתקבלו האישורים להפעלת בריכות ציבוריות, ואנחנו, כמובן, ניידע אתכם בהתאם.

בינתיים, שלחנו לכם לקראת ליל הסדר, בברכת חג שמח, את חוברת המתכונים לפסח ממטבחיהן של מייסדות וותיקות היישוב, להנאתכם.

מאחלים לכולנו, יציאה הדרגתית ובטוחה מהמשבר הזה

ומאחלים הרבה בריאות טובה לכל התושבים

וכמובן, עונת רחצה מהנה, כשיתאפשר

מחשבים בימי הקורונה

רמי ליפמן

שלום אטלם,

לא צריך להכביר במילים, השפעות המגפה על האוכלוסיות החלשות הן עצומות ועדיין לא נחשפנו לרובן.

משתפים אותכם ביוזמה חדשה של השמשת מחשבים וציוד מחשוב לנוער בסיכון ומשפחות במצוקה.

ליותר מדי ילדים מהפריפריה החברתית אין אמצעים להשתתף בלמידה המקוונת. מעבר למצב העוד יותר קשה בבתים בימים אלה הפער הולך ומועצם בהיעדר האמצעים האלמנטריים להשתתף בלמידה.

בשיתוף עם עמותות מתן, מחשבה טובה, מחשב לכל ילד ומעבדות נוספות, אנו פועלים לגיוס, רכישה והשמשה של מחשבים וטלפונים ישנים וחדשים.

ניתן להצטרף על ידי:

1. תרומה כספית ל: מתן-משקיעים בקהילה -עבור "מחשבים בימי קורונה" בנק הפועלים, סניף – 532, חשבון 386647.
2. תרומת ציוד ישן (מחשבים, מסכים, מקלדות, טאבלטים, סמארטפונים ועוד).

נשמח אם תפיצו את הפנייה לכל מי שיכול לעזור, כולל גורמים פרטיים והתארגנויות של בתי ספר ושכונות. ניתן להעביר למשפחת ליפמן. לתיאום: 052-2490880.

חיות המחמד בשידן הקורונה ז"ר לניד דן-יקיר, רופא וטרינר

בתקופה זו נחתה על כלל עולמנו מגפת נגיף הקורונה COVID-19.

ד"ר חלי ואנוכי מכירים נגיף זה בחיות שונות ובעיקר בחתולים מזה עשרות שנים. הנגיף הנמצא בחתולים (ויש הדומים לו גם בחיות מחמד אחרות ככלבים) לא עובר ישירות(!) מחיות מחמד לבני אדם וההפך, יחד עם זאת – יש לשמור את חיות המחמד שלנו בביתנו ולהרחיקן מאנשים אשר יתכן שנגועים או נשאים, באשר ובאם אדם שכזה יתעטשו/שתעל או ימרח בידיו הפרשותיו על חיות המחמד שלנו. אנו עלולים להידבק שניונית על ידי מגע עם פרוות חיותנו (אשר באה במגע המצויין כאן). זכרו – יש לשמור חיותינו בקרבתנו ולמנוע מהן לרוץ בחופשיות ולהיחשף למגעים המצוינים מעלה.

המידע הכתוב כאן נמסר לאחר בדיקה מקפדת עם ארגוני וטרינרים בארץ ובעולם. במידה ותהייה איזו מוטציה בנגיף והבעיה של הידבקות דרך חיות מחמד (כחתול או כלב) לבני אדם – נודיע על כך מידית לכולם. כרגע המידע המצוי בידנו מצביע שהמעבר אפשרי דרך חיות הבר המצויות בסין לבני אדם וכמו כן כפי הנראה המעבר אפשרי גם דרך חמוסים לבני אדם. במידה ומישהו מכס מגדל חמוסים – נחוצה כאן זהירות בחזקת-כמו-מגע-עם-אדם-נגוע או נשא.

אנו בפתחו של קיץ וזהו הזמן להזכיר לכולם לתת לחיותיהם טיפולי מניעה בפני טפילים כפרעושים וקרציות באשר אלו נושאים סכנה לחיותינו ולסובבים אותנו. המוצרים המודרניים העומדים כיום לרשותנו נושאים יתרון רציני באשר מחייבים המתן שלהם רק אחת לשלושה חודשים(!) בטבליה או בנוזל ששמים על עור החיה (כמו – "ברבקטו").

נושא נוסף המתייחס לפגעי מזג האוויר – הטמפרטורה מתחממת. יש לדאוג למים טריים וזמינים לחיותינו ומתן אפשרות להצללה.

אנו קרבים ליום העצמאות – זהו הזמן שבו נתחיל "לעשות על האש". בכל שנה מגיעות אלינו חיות מחמד אשר "לקחו חלק בחגיגת הבשר" (ובעיקר בשומן אשר אנו לא אוכלים) וסובלות משלשולים והקאות חמורים. אנא – הישמרו בפני חיותינו "הגרגרניות" ותנו להן המזון שאליו הן רגילות.

אשרי, סגור יי מרים לוס

הימים ימי סגר וקורונה, בתקשורת מרעיפים עלינו תחזיות קודרות, איומים, עקומות ומספרים, אפילו מפנים אצבע מאשימה כלפינו המבוגרים, כלומר הזקנים, שהפכנו להיות קצת מיותרים. אבל אני, אולי לא נעים להודות, דווקא טוב לי בזה המצב. הקורונה היטיבה עמדי ושפר עלי חלקי, יש מי שדואג לכל צרכי, איני צריכה לצאת לקניות ולחזור עמוסת סלים, אמנן ושרון ילדי, הגרים בצמוד אלי, יקנו, יארגנו וידאגו לכל מחסורי. הגדילו לעשות דפנה ומשה מהמכולת המצליחים למלא את מבול ההזמנות והמשלוחים לאנשי הכפר. מה אספר לחברתי העירונית הסגורות כל אחת בדירתה? הרי רק אעורר את קנאתן כאשר אספר כי כאן ברמות השבים אני זוכה לדאגה ולהתייחסות אוהבת: דפיקת אגרוף בדלת ובפתח זר פרחים, דבש, ביצי אל-על וכרטיס ברכה, על המדרכה במרחק מה, עומד מתנדב צעיר מחייך ואומר: "מתנה לחג מהוועד". אריאלה כל בוקר מצלצלת ושואלת מה נשמע ואם אצלי הכל כשורה. אורלי המזכירה שמה לי על הידית של דלת הכניסה שקית עם מסכה ומיד נעלמת וממשיכה.

אמרו נא אתם, מי ידמה ומי ישווה לי? נכון, יש סגר, המכונית השרוטה שלי נחה לה בשקט בסככה ושוב אינה מטרידה אותי, אני לא מתרוצצת יותר בין סופרפארם וספרייה, את שיעורי ההתעמלות שאני מכורה להם אפשר לממש בבית על השטיח מול מחשב או טלוויזיה. זה הזמן לצעדה ולהקיף את הבלוק, הכל ירוק, ניחוח פריחת ההדרים מלווה אותי, אני פונה ימינה לברכת השחייה, פעמיים סביב מגרש החניה, ממשיכה מתנשפת קצת בעלייה וחוזרת לברושים דרך רחוב הגבעה. אני לא היחידה החוטאת בחטא ההליכה, אפשר לפגוש אבל במרחק סביר בבקשה, אימהות הדוחפות עגלת תינוקות, אבות המלווים פעוטים בניסיונות ראשונים על תלת אופן, וכמובן את בעלי הכלבים, כלבים מכל הסוגים מפקיני קטן ועד לברדור גדול המאלפים את בעליהם בהלכות טיול.

אשר לפנאי, אין לי די, לא נותר לי רגע פנוי מרוב טלפונים, ווטסאפ, זומים, סרטים והרצאות, ההורמונים החברתיים גואים בעת כזאת.

על מה אני מצטערת? כמה חבל שאיני יכולה להזמין נכדים, חברים וסתם עוברי אורח פשוטים להיכנס בשער ולהתפעל מגינתי הפורחת בשלל צבעים, זה האביב המתפוצץ כאן בכל הדרו. ומה בפסח? כמו שנאמר: "וישקוט הכפר, אין צופר ואין גוזם" וגם זו לטובה.

ובכל זאת, אף על פי כן, גם אני מחכה כי כל זאת יעבור במהרה ובקרוב נצא מהסגר לגאולה.

בשל הנסיבות המיוחדות והתוכן הייחודי ורב החשיבות של הרשימה המובאת להלן, ועדת העלון נתנה אישור מיוחד לפרסומה למרות אורכה החורג מכללי הפרסום. ועדת העלון

קורנה - חולה מספר 230 או: חג החרות האישי שלי, פסח תש"פ יאל אפמן

לכל אדם, יש מספר זהויות חד חד ערכיות בחייו: יש לו את שמו, את ת.ז. שלו, מספר העובד בחברה, וגם מ.א. מהצבא.... אבל יש כמה יחידים סגולה (מקווה שמעטים), שזכו לעוד זיהוי חד חד ערכי - ואלו חולי הקורונה בישראל.

אז תכירו אותי, אני חולה מספר 230, חלק מהמערכת, חלק מעולם הניסויים החדש בעולם - עולם הניסוי והתהייה. עולם ההסגר וההפחדה, וכן - עולם של אשפוז בכפייה.

לפני למעלה מחודש, בילינו בחופשת סקי נפלאה. אתר סקי, מן הטובים באירופה, אישגיל - אוסטריה. רמי אהובי, ואני, חגגנו על השלג הטרי, המסלולים המושלמים, מעליות הסקי המתקדמות, מזג האוויר הנהדר, האוכל הטוב, בתי הקפה במרומי הפסגות, המלון המפנק ושמחת החיים ברחוב הראשי של העיירה.

מה שלא ידענו באותה עת, זה שאישגיל הופכת להיות פצצה ביולוגית ואחד מאזורי ההפצה הראשיים לקורונה באירופה. מסתבר שהמחלה כבר השתוללה בעיירה, עוד לפני שהגענו לשם. פרנסי המקום, העדיפו לשדר עסקים כרגיל ולהמשיך להרוויח כסף, מהתיירים הרבים - בעיירה 1600 תושבים קבועים וכחצי מיליון תיירים בשנה, וכל זאת על גב האורחים. מדיווחים בעיתונות העולמית - מאות חולי קורונה, בגרמניה, איסלנד, נורווגיה ופינלנד, נדבקו בעקבות חופשת סקי באישגיל, גם בארץ, נפגשתי עם גולשים רבים, שחלו, והגיעו משם.

עם חזרתנו לארץ, ב-10.3.20, יום שלישי, נכנסנו מיד לבידוד ביתי, בהתאם להנחיות. בגלל שקור פשט בגופי, מדדתי חום, בערב, והתוצאה: 38.1.

התקשרנו למד"א לדווח על הממצא - וחיכינו לבואם לבדיקת קורונה. חיכינו, וחיכינו, וחיכינו... בצהרי שבת ה-14.3.20, אחרי מספר שיחות תזכורת, הגיע ה"חייוז" ממד"א וביצע את הבדיקה. לצערנו, הפרמדיק ממד"א שבדק אותי, לא הסכים לבדוק גם את רמי, למרות שהתקשרנו פעמים רבות למד"א, גם בנוגע אליו. הם לא היו מוכנים לבדוק אדם ללא תסמינים. והוא הרי היה איתי כל ימי המחלה. אנחנו, כאנשים ישרי דרך, לא רצינו לשקר בנוגע לתסמינים.

אז התוודעתי לראשונה למטוש...בשבועות הבאים תהיה לנו הכרות רציפה (פחות או יותר) ומעמיקה - תרתי משמע.

באותה שבת, כבר לא היה לי חוס, אבל...בצהרי אותו היום איבדתי את חוש הטעם והריח.

בליל יום המחרת, 15.3.20, יום ראשון ב- 23:00, הגיעה השיחה, שאף אחד לא מייחל לה - והבשורה: נמצאת חיובית, את חולה מספר 230, ואנחנו באים לקחת אותך לאשפוז. לא הופתעתי מהממצא. מאחר וחוס נדיר אצלי, הבנתי שמשהו לא בסדר. מאותו הרגע, התחיל סרט הזוי ומורט עצבים, בחיי. לא ידעתי לאן אתגלגל, לא ידעתי על רמות התסכול הצפויות לי, לא ידעתי על הכאוס המטורף שמערכת הבריאות נמצאת בו, לא ידעתי על הברדק הפנימי בשירותי בריאות כללית, ועל בעיות האינטגרציה הרבות בין בתי החולים, קופות החולים, מד"א ומשרד הבריאות - ועד כמה זה קריטי במצב החרום החדש.

עצם הידיעה - שאני חולה בקורונה, בין הראשונים במדינת ישראל, מבהילה, אבל מה שיותר נורא, ברגעים אילו, זה שמעבר לקו הטלפון, מודיעים לי, אנחנו באים לקחת אותך לאשפוז. ואני רוצה עוד כמה רגעים לעכל, לבדוק את אפשרות אשפוז הבית, לחשוב מה צריך לקחת איתי לבי"ח...הרי לא אהיה בבית לפחות 7-10 ימים (עוד לא ידעתי שאשוב רק אחרי 18 ימים).

אנשים טובים ניסו לעזור לי להישאר באשפוז ביתי, אם למישהו יש תנאים לכך, הרי זה לי. אך ממשרד הבריאות התקשר רופא ואיים: "אם לא תתפני מרצונך לבית החולים, נגיע עם שוטרים ונאשפו אותך בכפיה".

מיהרתי למקלחת אחרונה בבית - והחילותי בתזזיתיות לארגן טרולי עם בגדים, לבנים, כלי רחצה, ספרים, תשבצים וסודוקו, מחשב וקצת אוכל... באותו הלילה, התקשרו שוב ב- 1:00, האמבולנס בדרך. אמרתי שכבר הלכתי לישון ושהם העירו אותי, ואחרי שכנוע לא פשוט, ביצוע גזר הדין, נדחה לבוקר שלמחרת.

ב- 16.3.20, יום שני ב- 9:00, התקשרו אלי מהאמבולנס לצאת החוצה, באים לאסוף אותי, לאחר שחיכיתי רבע שעה בחוץ, הסתבר שהאמבולנס מחכה במקום אחר... כשהובנה הטעות, האמבולנס הגיע, 2 פרמדיקיות "חיזוריות" היו בו. כנסתי פנימה והפלגנו לעבר שיבא.

הגענו לאזור המבודד בשיבא. הופתעתי, שכל הצוות מציץ מאוהלים לקראת בואי (האם זה עדיין מיוחד עבורם?). הרופא שקיבל אותי, ד"ר סגל, ה"חיזור", עזר לי לסחוב את מזוודתי פנימה...בערב - כשהקטע הזה שודר ב"עובדה" הבנתי למה הייתי כל כך מעניינת.

התחיל פרק חדש - אשפוז בשיבא. מחלקה ק' - מחלקת הקורונה. מבנה מבודד, מרוחק מבית החולים.

לראשונה בחיי אני מאושפזת ומבודדת - אין ביקורים!!!

מיום שני ה- 16.3.20 עד יום שלישי ה- 24.3.20, ימי האשפוז בשיבא. החילותי בשגרת אשפוז חדשה - קיבלתי חדר קטן וצפוף, אבל לשמחתי לבד. כולל מקלחת ושירותים משלי.

מד"א לוקחים אותי לאישפוז

התחיל סדר יום רגוע, קמתי ב- 7:30 - התקשרו אלי לצאת לבדיקת הקורונה - 3 מטושים נדחפו לנחיריים וללוע. בדיקת מדדים, מבוצעת עצמית: לחץ דם, סטורציה וחום. שיחה טלפונית עם האחיות, ושיחה טלפונית עם הרופאים. הליכה ב"חצר האסירים" שאורכה 100 צעדים, שיחות טלפון ללא סוף, קריאה, תשבצים, סודוקו, סדרות במחשב, שיחות זום בענייני עבודה ועמותות, למידה בקורס אונליין, יוגה ופילאטיס – אונליין, ו...הזמן עובר בעצלתיים.

הייתי בין החולים הראשונים בארץ, תסמין איבוד חוש הטעם והריח עדיין לא היה מוכר לרופאים במחלקת הקורונה, ולא לחוקרים ששלחו שאלונים לציבור הרחב. לראשונה, קראתי מאמר של חוקר גרמני, כמה ימים אחרי האשפוז, שבו הוזכר תסמין זה. גילוי - כשאין חוש טעם, נהנים ממרקם האוכל והקריספיות שלו.

בנוסף לאשפוז הכפוי, ולתחושת המאסר, נוסף נופך נוסף של האח הגדול. חדרי היה מצולם 24*7. כל המעקב הרפואי נעשה מרחוק. חשוב לציין שבכל אותם ימים, לא הייתה שום בדיקה פיזית של רופא או אחות, אלא רק שיחות טלפון נחמדות, מדי פעם, עם הצוות היקר שמאחורי הקו.

בדיקות הקורונה, שבוצעו יום יום - יצאו חיוביות. רציתי לחזור לאשפוז בית (כבר יש מאות חולים המאושפזים בבית), אך לצערי, לא אפשרו לי זאת.

למזלי, הועברו לי פעמיים חבילות מהבית, עם אוכל ודברים ששכחתי...סיבה לחגיגה. מזל שיש מי שדואג לי. באמת בורכתי במשפחה נהדרת, רמי, הילדים, אמא שלי, אחי ואחיותי – שבישלו לי תבשילים צמחוניים וסלטים, והעבירו לי, דרך חברה רופאה לשיבא, וכן השכנים הנהדרים והחברים – שהתקשרו, התעניינו ודאגו לפנק את רמי ואותי בבידוד – במטעמים מפנקים רבים, שהזכירו לי למה אני אוהבת לגור ברמות השבים.

לאחר מספר ימים בשיבא, הציעו לי, כל יום, לעבור לאשפוז במלון הקורונה. סירבתי, כי שמעתי שאין שם בדיקות תכופות... עוד לא ידעתי כמה זה אכן בעייתי...

יום שלישי - עצבני. 24.3.20. העירו אותי בבוקר, ב- 7:30 ובקשו שאתארגן מהר כי אני עוברת לאשפוז בית. שמחה גדולה! כבר ב- 8:00 בבוקר הייתי ארוזה ומוכנה לתזוזה. ואז התחיל סיוט - יעד היציאה שלי משתנה כל חצי שעה, בין הבית למלון הקורונה. לא ברור למה לא נשלחתי לאשפוז בית. אחרי יום מורט עצבים, ב- 22:00 בלילה הועברתי באמבולנס להמשך האשפוז הכפוי - הפעם במלון דן פנורמה. לא מאחלת לאף אחד להרגיש את תחושת חדלות האונים והתסכול של אותו יום.

מלון דן פנורמה – או דן קורונה – 24.3.20 עד 2.4.20.

חדר יפה, נוף מרהיב וצוות המלון אכפתי - בזה מסתכם כל הטוב פה.

מותר להסתובב במלון עם מסיכת פנים, לדבר עם מאושפזים אחרים, לצעוד באולם שהפך למועדון ובחצר קטנה בחוץ, ולהעביר את הזמן.

שלוש פעמים הילדים המדהימים שלי, ארגנו חבילות עם אוכל טוב, כמה בגדים והרבה פינוקים - והעבירו אלי תוך כדי תהליך בידוק מייגע... אחרי 4 ימים זכיתי לביקור מרחוק של גל ודולב - שהיו מחוץ למלון ואני על מרפסת המאושפזים, נטענת באנרגיה חיובית ב- 10 דקות קצרות אלו....

במלון, כור היתוך של החברה הישראלית, צעירים, מבוגרים וזקנים, חילונים ודתיים (מכל הזרמים), יהודים וערבים (יחסית מעטים) - ורובם ככולם, מרגישים טוב. הצעירים נהנים, משתזפים במרפסת, מארגנים מסיבות וערבי קריוקי, יושבים חבורות חבורות. הם לא לחוצים מזה שאין בדיקות - וחדשות לבקרים מתראיינים לטלוויזיה ומזינים את הרשתות החברתיות בסרטונים של כייף ואח"כ מתעצבנים שעיתונאים מפרסמים זאת. המבוגרים יותר, מבליים את רוב זמנם בחדר, לעיתים גם בשיחות חבריות למטה. הם מוטרדים ומודאגים מכך שלא בודקים אותם. מסתבר, שאף אחד לא מתקשר לחדרים ומוודא שכולם בסדר. יכול להיות, שמישהו חש ברע ויותר מכך, ואף אחד לא ידע מזה.

אין רופאים ואחיות במקום. רופאה ואחות מהמאושפזים, התנדבו לטפל במאושפזים אחרים... רק מי שמחובר לקבוצת הווטסאפ של המבודדים במלון, יודע על כך. לרבים אחרים אין מושג על יוזמה זו. ההנחיות של המלון: מי שלא מרגיש טוב צריך להתקשר למד"א ויפונה לבית חולים.

פרמדיקים מסיימים בדיקות קורונה במלון דן פנורמה

אמבולנסים פורקים חולי קורונה במלון

עכשיו התחילה סאגת אי הבדיקות... לאחר שלושה ימים במלון, אני מבינה שאף אחד לא יודע על קיומי שם, ואני מתחילה לחפש מישהו שייקח אחריות. המסקנות מדאיגות. אינסוף שיחות למד"א, לכללית, לרופא המשפחה, למנהלי המלון, וכל אחד אומר לך - אין לי מושג מי מטפל בך. ממד"א - אמרו שזו הקופה. מהמלון - הרופא שלי. רופא המשפחה שלי - הרופא המחוזי של קופת החולים. לשכת הרופא המחוזי - נבדוק ונחזור.....כך, אחרי עשרות שיחות, נמצאו שתי נשים נפלאות, הרופאה שהיא סגנית הרופא המחוזי ומנהלת החמ"ל בפתח תקווה בכללית - שלקחו אחריות והחלו בטיפול.

אחרי תחקיר שערכתי, הסתבר, שיש נתק בין מערכות האשפוז וקופת החולים. בכללית, לא יודעים על מאושפזים העוברים מבית החולים למלון, וכך ימים רבים לא מתקשרים לשאול לשלומם ולא בודקים להם קורונה. היו מאושפזים שלא נבדקו אף 10 ימים.

ביום שישי ה- 27.3.20 נבדקתי לקיום הנגיף....בשבת פורסם ב- Ynet שהבדיקות נפסלו.... בכללית הכחישו זאת. אך אין תשובות לבדיקה.

בשבת, ה- 28.3.20, אני לא נבדקת שוב.

יום ראשון – 29.3.20 - דיכאון. זו הפעם השנייה מאז האשפוז שאני ממש ב-down. לא קיבלתי תשובות מהבדיקה שנערכה לי לפני יומיים. כנראה התוצאות פסולות ואני לא ברשימת הנבדקים היום. ולמה? חוקי מרפי פועלים נגדי, מנהלת החמ"ל של כללית בפ"ת, שלחה את שמי לבדיקות - והמייל לא עבר, כי הכתובת הייתה שגויה! אני חולה כבר 20 יום, למעלה משבועיים שאין לי תסמינים, ולמעלה משבוע שלא נערכה לי בדיקה עם תוצאה. אני רוצה הביתה!!!!

זוהי מדינת חלם. אני תופסת מקום אשפוז במלון. לא כדאי שכל מי שהבריא יעוף כבר הביתה? ורופא המשפחה אומר לי "אני עוקב אחרייך כל יום, אני כותב מייל לרופא המחוזי, חוזרים אלי שכל יום מתקשרים אלייך פעמיים ביום, לקחת מדדים ובודקים מה שצריך" - **שקר גס!** אף אחד לא מתקשר אלי, ובמחשב, גם רופא המשפחה יכול לראות שכבר 8 ימים אין בדיקות....

יום שני - ה- 30.3.20, אי אפשר לרדת נמוך יותר. אני על הפנים. גם היום לא בדקו אותי. משהו דפוק בהעברת המידע בין גופי הבריאות. שירותי בריאות כללית נשבעים שמעבירים את הבקשה למוקד מד"א ומשם זה לא מגיע לרשימת הנבדקים בדרך פנורמה. שעות אני מעבירה, כל יום, בלהתקשר למישהו שיכול אולי לעזור. במקום שיהיה ברור מי אחראי למה, אני ושכמותי, מעמיסים את המערכת בשיחות ליעדים הלא נכונים.... S.O.S. גם ליו"ר כללית (אליו הגענו בקשרים) המעביר למנכ"ל וזה - לא תורם לאפקטיביות, אלא רק צועק על השי"ג - מנהלת החמ"ל של הכללית, שהיא המלאך האמפטי בסיפור. צריך לטפל טיפול שורש בתהליכים ובממשקים - מה שקורה לי, קורה לרבים ממבוטחי הכללית.

עובדי המלון מקסימים ואמפטיים, וכך גם החובשים שגויסו בצו 8, לעשות בדיקות קורונה - אבל אם אין להם שקית בדיקה עם מטוש ועם הברקוד שלי, הם לא יכולים לעזור.... ביילית את היום בעשרות שיחות טלפון, לנסות לבצע תיאומים בין הגופים השונים האחראים על הבדיקה, ללא הועיל. הרבה זמן לא בכיתי....היום זה קרה.

ובערב הפתעה – אחרי 4 ימים, יש תוצאת בדיקה מיום שישי (שנבדקה כנראה שוב) - ואני שלילית. פעם ראשונה....

אחרי שהתלוננתי שלא מתקשרים מהכללית לשאול לשלומי, ולבדוק את המדדים שלי, התחלתי לקבל טלפונים מ-3 מוקדים שונים: הוד השרון, אריאל ופ"ת – ושואלים אותי על הבידוד הביתי שלי (זורים מלח..). יעילות, אין כאן. חלם? דווקא כן.

ביום שלישי, ה- 31.3.20, זכיתי בבדיקה נוספת, וכך גם ביום רביעי ה- 1.4.20. ביום חמישי קיבלתי תשובה שלילית, על הבדיקה של ה- 30.3, ויאללה - הביתה.

אבל - לצאת מאשפוז במלון לוקח בממוצע 24 שעות, ולכן החילותי במסע טלפונים תזזיתי, כדי להניע את התהליך, ולוודא שכל חוליה בדרך, מעבירה את הבקשה לחוליה הבאה. (רופא המשפחה, לחמ"ל המחוזי, לחמ"ל הכללית, לחמ"ל משרד הבריאות, לפיקוד העורף, למלון ואלו).

בסופו של דבר, יצאתי משם בצהרי יום חמישי. 6 שעות אחרי תחילת התהליך.

חשוב להדגיש שכל בדיקה שהתקבלה באתר הכללית, היה חשוב לצלם - צילום מסך, כי לפעמים התוצאות "ירדו" מהאתר.

במהלך כל ימי האשפוז, התקשרו אלי הן מהכללית, הן מהמשרה, והן ממד"א - שיודעים שאני בבידוד בית. השוטר - היה מחוץ לבית לבדוק שאני בבית, ומד"א רצו להגיע לבדוק אם יש לי קורונה....כבר אמרנו שמידע לא זורם בין הגופים, נכון? כמה כ"א מוקצה לכיוונים הלא נכונים, וכמה חסרים כ"א וממשקים אוטומטיים - לעשות את העבודה כנדרש.

כאמור, הגעתי הביתה ביום חמישי ה-20.4.20, 18 ימים מאז שיצאתי מהבית ו- 25 ימים מהופעת תסמיני הקורונה...

אין על המפגש עם רמי, בשער בית מלון הקורונה, אחרי 18 ימים שלא התראינו פנים אל פנים, ואין כמו להיות בבית...

טוב להיות "אחרי הקורונה" – בריאה, שלמה ומאושרת.

באותו ערב, לחרדתי, הגיע תשובת הבדיקה השלישית – ונמצאתי בה חיובית. הלב נופל לרגע שוב – אך מיד הרמתי טלפונים לכל מומחי הקורונה בבית החולים ובכללית שליוו אותי. לטענת כולם מדובר בטעות (false positive), אין חשש שאני עדיין חיובית, ובטח לא מדביקה. אבל ליתר בטחון, נסעתי למתחם Corona Drive, נבדקתי שוב, ויצאתי שלילית!!! יש, אני בריאה.

לקינוח – 5 ימים אחרי שהבראתי קיבלתי הודעה, שזוהייתי כחולת קורונה ומעתה מתחיל מעקב אחרי, על מנת לוודא שאני שומרת על כללי האשפוז...

**סוף סוף בריאה – חוזרת הביתה
אחרי 18 ימי אישפוז**

בברכת בריאות מלאה.

(כל המעוניין לקבל את התובנות שצברתי ורשמתי מהתקופה הלא פשוטה הזו, מוזמן ליצור עימי קשר)

Lipman.yael@gmail.com

במהלך האשפוז נכתבו כמה הגיגים על ידי המאושפזים:

"אנחנו נמות מבירוקרטיה ולא מקורונה"

"תחשוב חיובי – יצא שלילי" (בבדיקה....)

יעוץ הנקה בתקופת הקורונה

אילן מציאן

כמו רבים, מצאתי את עצמי שרויה תחת אתגר מקצועי וגם תעסוקתי בתקופת איום הקורונה. אני יועצת הנקה וברגיל עבודתי כוללת ביקורים אצל יולדות המתקשות בהנקה, וקבלת מטופלות במרפאות הנקה (אחת בדרום תל-אביב ואחת בכפר מלי"ל). במרפאת הנקה יושבות כמה אמהות, עם כמה תינוקות. כל אחת מקבלת סיוע אישי אבל האוירה היא קבוצתית, חמה ועוטפת. המפגש של אמהות בתחילת הדרך, במיוחד כאשר יש אתגרים לפנייהן, עם אמהות במצב דומה (יחסית) - הוא מאוד עוטף ומחזק.

עם הגדרת הקורונה כמגפה (פנדמיה) על-ידי ארגון הבריאות העולמי ועם תחילת הנחיות הבידוד, ברור היה כי לא ניתן לקיים לעת עתה מרפאות הנקה במתכונתן הקודמת.

גם לגבי עבודה פרטנית משרד הבריאות הוציא הנחיות עבודה לפיהן יש להעדיף שירותי "יעוץ מרחוק" באמצעות שיחות טלפון ווידאו ורק כאשר אין ברירה - להיפגש עם המטופלות פיזית.

חוויית הלידה כרגע, איך לומר? בהרבה מקרים היא "לא משהו". אני מתרשמת מהסיפורים שאותן אני שומעת מהיולדות שהרבה מהן חוו חוויות פחות נעימות, למשל, מאלה שהיו להן בלידות קודמות. גם מעבר לחווית הלידה עצמה - היולדות מתוחות מאוד. חוששות לבריאות התינוקות הרכים והפגיעים. יש המתגעגעות להוריהן המנועים מלבקר. יש המתקשות מאוד ללא עזרת המשפחה והחברות. לחלקן יש עוד כמה ילדים בבית שזקוקים לתשומת לב רבה כרגע. בקיצר - זה בטח לא הזמן לנטוש עמדה ולהשאירן בלי עזרה אם הן חוות קשיים בהנקה.

יש לא מעט יועצות הנקה שהעבודה מרחוק אינה זרה להן. הזדמן לי פעמים רבות לסייע כך ליולדות ישראליות השוהות בחו"ל, ולעיתים גם כשאני חולה ונבצר ממני להתקרב למטופלות.

היולדות, לעומת-זאת, לפעמים יותר סקפטיות בנוגע לכך שאכן ניתן יהיה לסייע להן מבלי לפגוש אותן פיזית.

וכך עוברות היממות, מטופלת אחר מטופלת. חלק פונות ולא מעוניינות ביעוץ מרחוק. חלק מחליטות לנסות ולרוב מאוד מאוד מרוצות. התישאר ממיילא מבוצע בעל-פה. את הטכניקה של ההנקה ועניינים מבניים שונים אני רואה בשיחת וידאו תוך שאני מנחה את המניקה או את מי שלידה מאיזו זווית אני מבקשת לראות את המתרחש. היו גם מקרים שבהם לא הייתה ברירה ופגשתי מטופלות. במרפסת שלה, במרפסת שלי. מסכות, כפפות, גיל חיטוי - כל הכללים נשמרו כולל הגבלת המרחק, למעט שניות בודדות וממוגנות.

אני משתדלת לשמור על הביקורים נדירים, קצרצרים ותכליתיים. לשמור לפגישה הפיזית רק את מה שחייבים "לשמוע בידיים".

אני שמחה מאוד שמתאפשר לי לעבוד עם אמהות גם כעת. כל יעוץ הנקה ממלא אותי תחושת משמעות ושמחה וגם קצת הכנסה.

מצד שני בכל יום אני מתגעגעת מחדש לתחושה של ערסול גורי האדם הקטנטנים והסנפת הריח הנפלא שלהם. אין ולא תהיה שום אפליקציה שתדמה את הדבר המופלא הזה... ב"ה ניסן התש"פ

פו הדב - תובנות לתקופת הקורונה מיכל אלן יחיאמי

כולנו מכירים את פו הדב, דמות אופטימית שחלק מאמירותיה רלוונטיות לתקופה זו.

1. **"כולם בסדר"** – הביטוי של פו הדב: כולם בסדר! מבטא שני אספקטים, שחיבור אליהם, מספק עליה ברמת שביעות הרצון, וירידה בתסכול.
האחד, אני בסדר. קבלו את עצמכם כמו שאתם, לא כולם דומים, לכל אחד יש יכולות אחרות, תאהבו את מי שאתם, בלי השוואות. אין ספק שכל אחד הוא משהו מיוחד.
האספקט השני, קבל את האחר כמו שהוא. זו דרכו המיוחדת. הפחתת ביקורת ושליטה על הרצון לשפר ולתקן אנשים סביבנו – מפחיתות תסכולים. זוהי תקופה שכל אחד מאיתנו חווה שינוי בהרגלים, שינוי בכמות הזמן עם בני משפחה, שינוי בדרכי למידה, שינוי בזמן פנוי, שינוי במצב הכלכלי, חרדות שונות. כל אחד מאיתנו יגיע לאיזון הנכון לו עם הזמן.
ובכל שלב זכרו - כל אחד מאיתנו יחיד ומיוחד. כולם בסדר!

2. **"הרגע המאושר ביותר בחיים הוא השנייה שלפני אכילת הדבש. זו שנייה שאין שניה לה"**
- רגע לפני שפו מתחיל לאכול מלא דבש, דווקא הרגע הזה הוא המאושר ביותר. אכילת הדבש בכמויות רבות כבר פחות כייפית.
"השנייה לפני" מעלה את סף העונג. "היעדר שליטה" על הכמות מפחיתה את סף העונג.
לדוגמא: עד לא מזמן נהגנו להתרגש, לעיתים החל מיום חמישי אחה"צ מחוויית סוף השבוע הקרבה. ואולם, בשבועות האחרונים, כשכל יום הפך לשגרת שבת, העונג מהשבת עצמה, אצל רובנו פחת.
מעניין לגלות איפה אצל כל אחד מאיתנו מצוי "הרגע המאושר שלפני אכילת הדבש" – רגע לפני הביס הראשון של העוגה שנאפתה לשבת?
רגע לפני רכישת פריט באינטרנט?
רגע לפני שנכנסים בלילה לישון?
שימו לב שבהרבה תחומים, ברגע שיש כמויות מהדבר האהוב – ההנאה פוחתת.
כלי שעוזר למודעות "אכילת עודף הדבש" – הינו בדיקת מצב נ.מ.ר. שאלו עצמכם בעניין הרלוונטי:
נ - האם זה נחוץ?
מ - האם זה מתאים עכשיו?
ר - האם זה רצוי עכשיו?
אלו השאלות שצריך לשאול לפני שצועקים על מישהו, לפני שאוכלים את הפרוסה עם שוקולד השלישית היום, לפני שממשיכים לראות טלוויזיה אחרי שכבר ראינו 4 שעות רצוף. לעיתים רבות התשובה תהיה לא. שווה לבדוק.

3. **"לפעמים הדברים הקטנים ביותר, ממלאים הכי הרבה מקום בלב."** כוס קפה ראשונה בבוקר, שיחה של רבע שעה עם הילד על נושא שמעניין אותו, קריאת ספר שהתעכבה בשל אילוצי זמן, הליכה לקראת השקיעה, ועוד ועוד... מהו הדבר הקטן שממלא לכם הכי הרבה מקום בלב? תוסיפו ממנו במהלך השבוע, ותהיו מודעים לשמחה שבקיומו.

4. **"איזה יום היום?" "שאל פו הדב, "היום זה היום" צייץ חרזיר, "היום החביב עלי ביותר" אמר פו - גישה להתחיל איתה כל יום, באשר הוא. מחשבה מייצרת מציאות. מחשבה מעניקה אנרגיות ומובילה את הפעולות היומיות שלנו. גם כששוכחים איזה יום היום, זוכרים שהיום הוא היום החביב עלי ביותר.**

5. **"אתה אמיץ יותר ממה שאתה מאמין, חזק יותר מאיך שאתה נראה, וחכם יותר מכפי שאתה חושב"** - אם היו מספרים לחלקנו לפני שנה, שבעתיד תתרחש תקופה כזו - רובנו היינו סקפטיים לגבי יכולתנו להתמודד עם אירוע מתמשך בסדר גודל שכזה. והנה, כולנו חלק מהיסטוריה (!) שנכתבת. ישבנו בליל הסדר לבד, אנחנו מוצאים פתרונות לאתגרים שצצים, אנחנו נותנים דוגמה יומית לילדים המקיפים אותנו, ועוד ועוד. המשאבים קיימים בתוכנו, להיות יותר אמיצים, יותר חזקים ויותר חכמים. מגיע לנו כפיים, המציאות מוכיחה.

ההיגים בצא קורונה אלונה און השבים

עיניים צוחקות

תראו מה עשו לנו
לנו הישראלים החמים
לנו הישראלים המחבקים
הישראלים שאוהבים לגעת
לתת צ'אפחה ולנשק בלי דעת
לומר בקול כמה אוהבים
לתמוך לתת כתף, בלי משים
ואמרו לנו "שבתכלית
האיסור"
כל התקשורת היא רק בדיבור
ולראות אפשר רק מרחוק
ומאחורי המסיכה לצחוק
אז זיכרו:
כשצוחקים צוחקות גם
העיניים
ואותן אנחנו רואים בינתיים
לכן הקפידו על עיניים צוחקות
והשמחה תהפוך מידבקת
למרחוק!!!

והגדת לעצמן

היא נחתה עלינו ביום בהיר
נגיף שכמותו איש לא הכיר
ועמדנו אילמים מוכי גורל
ואין מי שיתנבא ויאמר
וחשבנו לעצמנו:
"לי זה לא יקרה
ובוודאי ישנה אבחנה
ותיכף יגמר המחזה"
ולא, לא היא,
כדבר הזה עוד לא היה
וזה סימן ואות להוראת השעה
ואנחנו, מי כמונו נותני עצות,
ומי כמונו לנבא את הבאות
ויצאו ואמרו:
"ראו הוזהרתם
הנסתר רב על הגלוי
ולנפשותיכם נשמרתם"
אז מה ההזדמנות ומה הסימן
הרי יום כיפור עבר כבר מזמן
הקשיבו הקשיבו, ישנה בת
קול
שלושת בשקט, כך ביום חול
זה הזמן להסתכלות פנימה
זו זו הוראת השעה
ועשו זאת בזהירות
בענוה יתירה
יהא כל אחד אדון לעצמו
יהרהר, יתחייב, לשינוי בלבבו
כי כל אחד מאיתנו הוא עולם
ומלואו
להגיד לעצמו "לכשיום בוא
יבוא
מבטיח אני בכל נימי נפשי
שאקיים ואשנה אשר בליבי"
וביחד נתאסף לקהל גדול ורב
נחבור וניצור מהפכה של ממש
ויתקיים בנו הפסוק
המציל נפש אחת
כמו הציל עלמיה
כולנו בסירה אחת

יומולדת בלי חיבוק

היו לי כל מיני ימי הולדת
בכל זאת שישים וארבעה
במספר
כאלה שערכתי לעצמי
ולא מעט מפתיעים באופן ניכר
ותמיד תמיד דבר אחד לא
נעדר
אין ספור חיבוקים, כמה
שאפשר
זה מזון נצרך, חובה שאין
בילתה
כל מרשם תזונה יכלול גם
אותה
והשנה זה פשוט לא היה
וכבר אמרו שהשבע אינו מבין
את הרעב
ומה שבנפש נסתר מעיני כל,
נשאר עמוק בלב
וגם היו חיבוקים מרחוק
והבטחות לחבק אחרי...
ו"נחוגג לך אוטוטו
כשהכל יגמר"
אז מה אלונה, זה לך לא
מספיק?
תשובה: לא!
להתחבק באמת זה שונה
בתכלית
והסיפור של הקורונה עוד
בכלל רחוק
מלהסתיים
שעות של תרחישים הזויים
שממש לא יאמן
אז קבלו הבטחה זו ממני
כל אוהבי עלי חלד
החיבוק שיבוא כשנוכל
יהיה חזק כפלד
ונמלא חסך
ונעשה מאמץ
כי לא יתכן
שהכל היה לשווא

חפנקסו של חזן בית הכנסת

הראשון

'סינגוג - לס'

חזן ללא בית.
 לא שחרית, לא מוסף.
 לא שביעי, לא מפטיר.
 חזן ללא בית כנסת.
 'סינגוג – לס'.

'אל תכבה את האור!
 אמרה האחות למנכ"ל בית החולים בבירה.
 'נעל, נעל את בית הכנסת', הסבירה,
 'אך השאר את האור בו דלוק!'

אורם של בתי כנסיות לא הועם.
 גם לא אור בית העם.
 הוא זורח לעת הזו בבתים.
 בשירת 'לכה דודי' עם הילדים.

והשבת פרשת 'שמיני'
 ספר תורה לקחתי עמי
 ועשיתי דרכי לבית החתן
 שיעמוד ויקרא בלי מניין
 'מניין – לס'

ובבית בר-המצוה האיר אז איתן
 אותו אור שלא יכול לו הזמן!

... וכשפסעתי ברחובות רמות השבים וספר תורה בחיקי
 כמעט קט הגיעותי לבית החתן, ראיתי אותו כבר ממול
 עצר לידי איש נחמד ושנון, ובבדיחות הדעת אמר לי -
 'תגיד, אתה מוציא אותו לטיול?'

מוקדש למשפחת פרלי היקרה לרגל הגיע בנם יהלי למצוות

גשם גשם חשמים

אוריאן פריזמן

כמות המשקעים שירדה השנה בחצרנו (עד 18/4/20) היא 724.2 מ"מ.
 לשם השוואה הכמות (במ"מ) שירדה בשנים קודמות:

<u>כל העונה</u>	<u>עד סוף אפריל</u>	<u>השנה</u>
783.3	783.3	2018/2019
426.4	423.3	2017/2018
449.4	447.5	2016/2017
609	609	2015/2016
630	630	2014/2015
554	499	2013/2014
777	777	2012/2013

בשבע השנים האחרונות ירדו, בממוצע, 604.2 מ"מ.

עדכון

ידי אסקי ושי. אנצ'יה, ירבי הנוער

תושבים יקרים,

בעיצומה של תקופת הקורונה, הספקנו לחוות כמה אירועים משמעותיים החודש במסגרת פעילות הלול.

שגרת הפעילות בלול עדיין נשמרת כהלכתה. חניכי השכבה הצעירה עוברים פעילות סדירה בשיחת וידאו ביחד עם המדריכים שלהם בכל יום שלישי. גם צוות הפעילים ממשיך לתפקד כרגיל בהנחיית מדריכי הוטעדות. בנוסף, כל יום חמישי עוברת פעולה לשכבה הבוגרת על ידי הרכזים ומדריכות שכבה ט'.

ב- 30/3 ערכנו חלוקת ביצים, פרחים ודבש לקהילה המבוגרת בכפר. כ- 20 חברים בצוות הלול הגיעו בשעות הבוקר למשרדי הוועד, ארגנו ביחד את חבילות החלוקה, התחלקנו לכלי הרכב והתחלנו בסבב החלוקה. התגובות לחלוקה היו מרגשות, שמחנו לעזור!

גם השנה החלטנו לקחת חלק פעיל בציון אירועי יום הזיכרון לשואה ולגבורה בכפר:

ערכנו **חלוקת פרחים** מטעם המועצה ומטעם תנועת הנוער "האיחוד החקלאי" בערב יום השואה. הגענו לכל הבתים של ניצולי השואה ברמות השבים ובכפר מל"ל.

כמו בכל שנה, **אנו מארגנים את טקס יום השואה בבית העם.** השנה התכנינו קצת השתבשו בגלל המצב המאתגר, אך החלטנו להפעיל פרויקט מיוחד דרך האינטרנט. בחרנו צוות מוביל לפרויקט והתחלנו לחשוב על נושאים המעניינים אותנו מתקופת השואה. חילקנו תפקידים והתחלנו לעבוד. אנו גאים ומתרגשים להציג את חדר הנושא הווירטואלי הראשון ובתוכו עדות של ניצול שואה דרך אפליקציית zoom, סרטוני קריאת טקסטים של מרבית מחברי הצוות, סרטון "סליחה על השאלה" בשיתוף חניכי השכבה הצעירה ועוד המון סרטונים שהשקענו בהם הרבה. ניתן לצפות בפרויקט בעמוד הפייסבוק או דרך המיילים והוואטסאפים שנשלחו בערב יום השואה לתושבים

ומה הלאה?

ב- 27/4, ערב יום הזיכרון, נחלק בשעות הצהריים פרחים למשפחות חללי מערכות ישראל.

ב- 28/4 נקיים פעולה ראשונה לשכבת ג' דרך אפליקציית zoom, מדריכי השכבה מתגעגעים מאוד לחניכים ומצפים לראותם!

במסגרת משבר הקורונה, אנו ממשיכים לפעול כמעט כרגיל!

מדריכי השכבה הצעירה מעבירים כשלוש פעולות בשבוע לחניכים דרך אפליקציית ZOOM ודרך whatsapp. אנו, צוות הלול, לא ניצן לשום מגיפה לעצור את הפעילות השוטפת שאנו מקיימים! בנוסף, נשמח לעזור לכל אחד בישוב שמרגיש צורך, במידה וקיימת בקשה מסוימת ניתן לפנות לניב לסקי הרכז או לוועדת הנוער ואנו נעזור בשמחה!

מאחלים לכולם לעבור את התקופה בצורה הטובה ביותר שניתן, פה לכל דבר, צוות הלול.

בברכת המשך פעילות מוצלחת

הבזקים מהעבר

על מגפה אחרת

בימי הקורונה שבהם כולנו שרויים, מצאנו בפרוטוקולים משנת 1950, שתורגמו זה עתה, התייחסות למגפת שיתוק הילדים (פוליו) שפרצה בשנה זו בארץ. המגפה שהטילה את אימתה במשך שלוש שנים רצופות, פגעה בעיקר בילדים, גם הפעוטים ביותר. שיעור הנפגעים הגיע בשנה הראשונה ל-1,621 נפש ובכל שלוש השנים למעלה מ-3,000. שיעור התמותה הגיע ל-10% מן הנפגעים. חומרת המחלה ותוצאותיה עוררו בציבור בהלה רבה. הפרוטוקולים משקפים את אופן ההתמודדות של הכפר עם המגפה:

נהלים הקשורים בשיתוק ילדים - החבר גינצבורג דיווח שמצב התחלואה בחודש יוני דומה לזה שהיה בחודש מאי ולכן הוא אינו רואה סיבה לסגת מדעתו הקודמת. לדעתו קיים סיכון בריאותי לפתוח את בריכת השחייה ולקבל ילדים המתגוררים מחוץ ליישוב. הוא דורש להשאיר את הבריכה סגורה לפי שעה, ולמנוע תנועה של אנשים מהחוץ. המועצה החליטה, לפעול ברוח זו... (פרוטוקול מס' 27, 29 יוני 1950, סעיף 2)

כמה שבועות מאוחר יותר:

פעולות נגד שיתוק ילדים - חבר גינצבורג דיווח על מצב התחלואה הנוכחי בארץ. יש לציין שבערים ירושלים וחיפה המחלה בנסיגה. עם זאת, מספר המקרים החדשים באזור תל אביב והשרון, במחצית הראשונה של יולי, לא השתנה. מסיבות אלה הוא מציע להמשיך במדיניות בה נהגנו עד כה. הצטרפה לדעת החבר גינצבורג גב' שטקלמכר...

(פרוטוקול מס' 31, ישיבת צוות 21 יולי 1950)

מסתבר שגם אז התעורר ויכוח בין אנשי הרפואה (ד"ר גינצבורג וד"ר שטקלמכר) לבין אנשי הכלכלה (גרטנר וברמן), בשאלת היתר או איסור על קבלת ילדים מהחוץ לנופש וקייטנה בחופשת הקיץ. אנשי הכלכלה הדגישו את הפגיעה הכלכלית שעלולה להגרם לתושבים בעוד אנשי הרפואה הזהירו מפני הסכנה הבריאותית: "קייטנות היוו תמיד סיכון למחלות. הניסיון מראה שהיכולת להבחין במקרים גבוליים, מסוכנת. יש צורך להיות החלטי, אחרת הפעילות חסרת ערך." [שם] בדבריו של ד"ר מנהיים, באספת תושבים בקיץ של אותה שנה, הוא מהלל את התנהלות התושבים: "אציין שהחברים יישמו בצורה נפלאה את הנהלים להגנה מפני מגפת שיתוק ילדים." זאת בהשוואה להתנהלות כושלת ביישוב סמוך. דברי הסיכום שלו בסוגייה זו שנאמרו לפני 70 שנים, נשמעים כאילו נאמרו היום:

אנו מרגישים שאחד הקשיים של מדינת ישראל הם הקרע והאגואיסטיות של כל אחת מהקבוצות הנוגעות בדבר. אני חושב שאנו עומדים בפני תקופה קשה מבחינה כלכלית ופוליטית, וכל אחד במקומו צריך לעשות מאמץ מרבי להסתכל על האחדות שלנו ולא על הפיצול.

(פרוטוקול מס' 40, קיץ 1950, מתוך דברים של ראש הוועד, מנהיים, באספת חברים)

פרק אחר בהתמודדות של רמות השבים בכלל וד"ר גינצבורג בפרט, עם מגפת שיתוק הילדים, שייך לבית החולים השיקומי – 'בית פיינסטון' (היום 'נווה צאליס'). בית חולים זה הוקם ב-1944 בידי קרן הנכות של קופת חולים, כבית חולים שיקומי לחולים כרוניים, בניהולו של ד"ר גינצבורג.

מטבח בית פיינסטון בשנת 1946, צילם ז' קלוגר, ארכיון המדינה

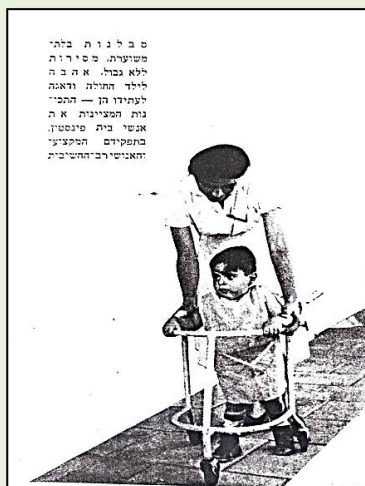
מתחם בית פיינסטון בשנת 1946, צילם ז' קלוגר, ארכיון המדינה

בשנות החמישים הוא קלט נפגעי מגפת שיתוק ילדים, הן במחלקת הילדים מתינוקות עד גיל 7, והן במחלקת המבוגרים:

...בביתנים פזורים, ללא ציוד משוכלל ועם סגל ללא ניסיון - אך נלהב למשימה אנושית זו - נוצרה בבית פיינסטון אווירה מיוחדת... כאן קבלו ילדים רבים שחלו בפוליו מכשירי עזר ולמדו להשתמש בהם. הם למדו לשמוח, לשחק וללמוד בבית ספר כשאר חבריהם. ואילו הוריהם למדו להתייחס אליהם לא ברחמנות אלא מתוך גישה חינוכית - שקומית.

(מתוך דברים שנאמרו לאחר מותו של ד"ר גינצבורג ב-11 בנובמבר 1976)

על תרומתם של ד"ר גינצבורג והפיזיותרפיסטית מרלנה שפיר, לשיקום נפגעי המגפה, העיד פרופ' סולסי בתגובה למאמר שפורסם ב'הארץ':

מתוך עלון פרסום של בית פיינסטון שנות ה-50, אוסף המרכז

באהבה רבה

קראתי בעיון רב את הכתבה על מגפת הפוליו. ברצוני להוסיף שאחד המוסדות שבהם טיפלו בילדים חולי פוליו, באהבה רבה, היה בית פיינסטון ברמות השבים, וראוי להזכיר את מייסדו, ד"ר לודויג גינצבורג ואת מרלנה שפיר, שדאגו לילדים בטיפולים פיזיותרפיים לפי הידע שהיה אז. הם היו הגרעין שהקים מאוחר יותר את בית חולים לוינשטיין ברעננה.

פרופ' פבלו סולסי
תל אביב

יוסף לב, אחד מקורבנות המגפה, שאושפז בהיותו כבן 12 וחצי בבית פיינסטון, הקדיש בספרו האוטוביוגרפי 'אפיזודות', פרק המתאר את שהותו כאן. לב מציין בזיכרונותיו כי "בית פיינסטון היה וישאר כל חיי כתחנה המשמעותית ביותר". בספרו הוא מזכיר אנשים מהכפר, שסעדו אותו וסייעו בשיקומו. למרלנה שפיר הוא מייחד מילים חמות ביותר:

"ייקית" אמתית מדהימה. אישה גבוהת קומה שהייתה בצעירותה אתלטית אולימפית בגרמניה ושהיה בה שילוב נדיר של עוצמה ועדינות. היא הייתה מעבירה אותי בקלות מהמיטה לכיסא הגלגלים ומשם לאמבטיה. עדינותה ורגישותה התגלו בעת טיפולה...
... כן, הגב' שפיר הייתה אומנית במקצועה! כאמור כ"ייקית" תמיד עמדה הגב' שפיר על שלה: עוד חזרה ועוד חזרה: אין לוותר, יש לחזור על התנועה, להתרכז, להתאמץ, לא ל"זייף" ע"י הפעלת שריר אחר!

(אפיזודות עמ' 23, יהוד מונסון, 2017)

בין סיפורי המאושפזים היו גם פחות נלהבים, אך אין בהם כדי למעט את עוצמת המאמצים של צוות בית החולים ועוזריו לשקם את נפגעי המגפה. רק ב-1955 נמצא לראשונה החיסון נגד הפוליו בארצות הברית ורק ב-1957, התאפשר חיסון ילדי ישראל.

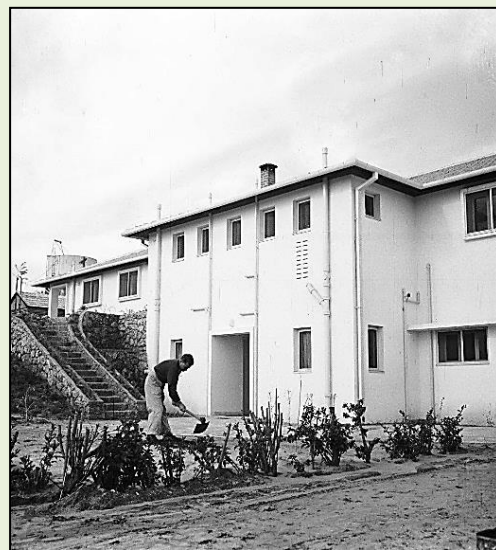
מקורות:

- פרוטוקולים משנת 1950, מרכז תיעוד ומורשת רמות השבים, תרגמו חנה וינטר ותמר ישר.
- יוסף לב, **אפיזודות**, יהוד-מונסון 2017, עמ' 23
- מתוך דברים שנאמרו לאחר מותו של ד"ר לודוויג גינצבורג ב-11 בנובמבר 1976, פורסמו בספר +50 **יובל של מצוינות ושיקום לבית החולים לוינשטיין**, 2010, עמ' 24
- עדות עוזיאל חורי על אחיו שהיה מאושפז בבית פיינסטון, אתר עמותת עמרם.
- ריאיון עם שושי גולדברג מאיר, שהייתה מאושפזת בבית פיינסטון, ראינה תמר ישר 2015.
- ליאור פרידמן, **60 שנה לפני שפעת החזירים תקפה את ישראל מגפת הפוליו. זיכרונות משעת חירום, הארץ**, 28.8.2009

https://cdn.doctoronly.co.il/2019/11/14_history_dorit.pdf

יוסף לב עם שושנה, ראש מחלקת ריפוי בעיסוק, 1953, אוסף יוסף לב

הבניין הראשי בבית פיינסטון, צילם ז' קלוגר, 1946, ארכיון

נווה צאלים, צילמה: איריס מורג
23.1.2013

תחקיר ועריכה: אסנת שירן

נופי רמות השבים

צד צהר

דית אימון לאפרוחים

הצטרפו לקבוצת הוואטסאפ לתושבים

קישור להצטרפות <<

<https://chat.whatsapp.com/GTNg7btflsS7o0pxVHeEDW>

הקבוצה סגורה לתושבי רמות השבים בלבד

לצורך קבלת הודעות ופרסומים

רק מנהלי הקבוצה יוכלו לשלוח הודעות.

אין אפשרות להגיב בפורום רחב.

